

Plensa, podem sentir-te

Toni Vall



Jaume Plensa al seu taller en una imatge de principis d'any.

Pere Virgili

Recordo l'impacte que en el seu dia em va provocar *El sol del membrillo*, aquell assaig filmic tan particular de Víctor Erice a l'entorn de la fascinant figura del pintor Antonio López. Recordo aquelles escenes en què López pintava els codonys amb fines línies blanques per explicar-nos la seva teoria sobre la llum i com capturar-la en els seus quadres. Recordo quan ens presentava un veí un pèl estrofolari. Recordo el to de veu de López, la seva manera, generosa i amable, d'explicar-se. Vaig estar pensant en *El sol del membrillo* mentre veia *Pots sentir-me?*, el fabulós film documental que Pedro Ballesteros ha fet sobre Jaume Plensa.

Quina meravella escoltar el gran Plensa mentre reflexiona i pensa en veu alta, mentre comparteix amb la càmera (i amb nosaltres) les seves idees sobre l'art, sobre l'espai urbà, sobre com art i espai urbà interaccionen. Plensa té obra distribuïda per tot el món, la càmera el segueix, l'observa mentre instal·la una de les seves cares a la Cinquena Avinguda de Nova York. Mentre observa els nens jugant a la seva instal·lació aquàtica de Chicago. Visita una illa japonesa per retrobar-se amb una teulada projectada per ell i ens explica que el gran espai públic és l'aigua, l'aigua que qui sap on era ahir i qui sap on serà demà. Ens explica que l'art és ideal per donar la benvinguda al visitant que entra en una ciutat. També que les escultures s'han d'abraçar i que la solitud els escau, les oxigena, les fa madurar.

Els pensaments de Plensa són fondos, orgànics, poètics. I vas copiant amb paraules i amb imatges tot el que desfila. Que n'és de bonic tornar a una ciutat temps després de l'última vegada i descobrir que aquella escultura continua allà on la vas conèixer. L'entorn potser ha variat, però ella no. És emocionant veure'l mentre supervisa la instal·lació de la seva obra, mentre dona instruccions, mentre pateix, mentre la llum del dia i de la nit canvia.

Pots sentir-me? és una delícia. Relat, temps, imatge, veu... Tot és al seu lloc. Quina delicadesa, la del director. I també hi detecto l'aroma subtil de la personalitat del coproductor, el gran Paco Poch, home d'una sensibilitat i una intuïció fabuloses. Quina sensació tan preciosa quan el cinema et parla d'un artista i t'inocula coneixement, profunditat, intel·ligència. ●

